

Šatorice – Kopaonik

O Šatoricama nisam mnogo znala ranije, ali od prošlog vikenda su postale nezaboravne.

Pripadaju Kopaoniku i taj vrh je na 1750 mnv. Na Šatorice se kreće iz mesta Leposavić, a tradicionalna akcija se zove Mitrov danak hajdučki rastanak.

Zahvaljujući Branku, koji je predložio da idemo na ovu akciju, kretosmo u petak 05.11.2015. u 17:30. Branko, Deki i ja. U Arandelovcu smo bili obogaćeni sa jednim članom PD Bukulje – Žaklinom.

Sa jednim kraćim odmorom, u Leposaviću smo bili u 22:20. Grad je noću prilično živ. Momci i devojke, skockani, šetaju.

Dočeka nas je Rade Knežević, organizator ove akcije. U jednom kafiću, zajedno sa ostalim pristiglim planinarima, odmorismo od puta. Prespavali smo u motelu, a polazak je bio u 7 sati na parking u ispred Opštine. Naravno, neki smo ustali u 6, a neki su ustali i ranije.

Autobus nas je prevezao od Leposavića do mesta početka staze. To je nekih 20km vožnje. Na putu ka selu Borčani izašli smo iz autobusa na jednoj krivini gde se mogao okrenuti. I tako kretosmo u šetnju. Veći deo puta bio je po širokom putu bez velikog uspona. Skoro pa ravno. Sve do izlaska na greben. Tu je deo grupe nastavio grebenom, a drugi deo vraćao se ka školi u Borčanima gde se noćilo. Nas četvoro nastavilo je dalje. Na jednoj uzbrdici pre vrha napravili smo pauzu. Rade je otišao da proveriti može li se do vrha. Albanci koji nekontrolisano seku šume upalili su travu na samom vrhu. Zbog dima dosli smo nedaleko od vrha, ali smo se vratili. Samo troje je otišlo do vrha i jedno od njih bio je Branko.

Iako bi neko pomislio da nam je ova “paljevinska” staza pokvarila dan, dobro raspoloženje nije nestalo. Taj događaj je samo doprineo da osetimo realnost života na Kosovu.

Na putu ka školi i dalje smo uživali u intezivnim jesenjim bojama. Prelepe padine načičkane drvećem žutih, narandžastih, crvenih krošnji. Negde gušće, negde ređe drveće.

Na 5 minuta pre škole, na uzvišici svratili smo u crkvicu golih zidova bez struje. Čeone lampe osvetljavale su malobrojne ikone. Posto su tog dana bile Zadušnice, iskoristili smo priliku da upalimo sveće.

Kada smo stigli u školu krenulo je standardna procedura: uzeli smo vreće za spavanje i stvari koje nam je kamion doterao, namestili vreće, presvukli se, umili, jeli odličan pasulj sa slaninicom, dobili zahvalnice, družili i konačno zaspali. To je naravno skraćena varijanta skraćene varijante. Opisati taj smeh, zadovoljstvo, sreću – van domasaja je mojih književnih sposobnosti.

Polazak za nedelju bio je u 7 sati. I ovde je nekom bilo dovoljno da ustane sat vremena ranije, a nekom i 2-3 sata. Iz škole u Borčanima išli smo ka Leposaviću šumovitijom stazom. Žuto lisće je šuštalalo na sve strane, a oči su upijale jesenje boje koje se nisu štedele. Popeli smo se na jednu liticu na kojoj je postavljen krst koji dominira tim predelom. Zatim smo otišli do manastira sv. Jovan u Sočanici. Manastir je mali i lep. Iza njega nalaze se stepenice koje vode u malu pećinu ispod manastira. Pećina sa ikonom Bogorodice ispunjavala je svakog ko u nju dođe mirom.

Posle pauze, deo planinara je otišao kombijima. Mi smo nastavili za Radom dalje. Mnogi domaćini su nas dočekali sa rakijom, jabukama i osmehom. Posle poslednje uzbrdice za taj dan izašli smo na mesto gde se vidi reka sa izbrazdanim koritom i američka baza.

U Leposaviću smo odmorili uz čaj, priču i čvarke.

Nakon pozdravljanja krenuli smo kući.

Oba dana smo prešli ukupno 40,16 km (23 prvi dan, ostatak drugi dan). Ukupnog uspona imali smo 1937m, a spusta 2153m.

Hvala Radu na upornosti da organizuje ovu akciju i svima koji su pomogli da planinarski provedemo taj vikend.

Do sledeće planine.

JJ